

Promluva Svatého otce k zástupcům pravoslavných církví

sobota, 24. září, 2011, 17.15 hodin

Eminence, Excellence,

Ctihodní zástupci pravoslavných církví a pravoslavných církví křesťanského východu,

Jsem velmi rád, že se s vámi mohu dnes na tomto místě setkat. Ze srdce vám všem děkuji, že jste přišli a umožnili tak toto přátelské sdílení. Děkuji zejména metropolitovi Augustinovi, za jeho důvěryplná slova. Rád bych v tomto kontextu zopakoval to, co jsem už řekl na jiném místě: mezi křesťanskými církvemi a komunitami je nám pravoslaví teologicky nejbližší. Stejně katolíci jako pravoslavní zachovávají strukturu prvotní církve. Můžeme tedy doufat, že den, kdy budeme moci znovu společně slavit eucharistii, není příliš daleko. (srov. Světlo světa. Rozhovor s Petrem Seewaldem, s. ...).

Katolická církev se zájmem a sympatií sleduje rozvoj pravoslavných komunit, které v západní Evropě zaznamenávají značný nárůst. V Německu dnes žije asi milion šest set tisíc pravoslavných křesťanů a východních pravoslavných. Jako významná složka společnosti přispívají a ožívují dědictví křesťanských kultur a křesťanské víry v Evropě. Těší mě také stále intenzivnější spolupráce mezi pravoslavnými církvemi, která v posledních letech zásadně pokročila. Založení pravoslavných biskupských konferencí tam, kde jsou pravoslavné církve v diaspoře, je výrazem pevných vztahů uvnitř pravoslaví. Jsem rád, že tento krok byl v loňském roce učiněn také v Německu. Kéž zkušenosti těchto biskupských konferencí posílí jednotu mezi pravoslavnými církvemi a podpoří úsilí směřující k všeobecnému pravoslavnému koncilu.

Už od časů, kdy jsem byl profesorem v Bonnu, a pak zvláště také jako arcibiskup Mnichova a Freisingu, jsem mohl poznávat pravoslaví - skrze osobní přátelství s reprezentanty pravoslavných církví - stále hlouběji a stále víc si ho vážit. V té době zahájila svou práci také Společná komise Německé biskupské konference a pravoslavné církve. Ve svých textech ohledně pastoračních a praktických otázek od té doby podporuje vzájemné porozumění a přispívá k upevňování a rozvoji katolicko-pravoslavných vztahů v Německu.

Neméně důležité zůstává pokračování prací na vyjasnění teologických rozdílů, protože

jejich překonání je nezbytné pro návrat k plné jednotě, kterou si přejeme a za niž se modlíme. Jde zejména o otázku primátu, v níž musíme nadále konfrontovat své názory, abychom jí správně porozuměli. Úvahy ohledně rozlišení mezi povahou a formou služby primátu, jak je předložil papež Jan Pavel II. v encyklice *Ut unum sint* (č. 95), mohou poskytovat ještě další plodné impulzy.

S vděčností hledím také na práci Mezinárodní smíšené komise pro teologický dialog mezi katolickou církví a východními pravoslavnými církvemi. Jsem rád, ctihodné eminence a ctihodní zástupci východních pravoslavných církví, že ve vás potkávám zástupce církví zapojených do tohoto dialogu. Výsledky, k nimž se dospělo, napomáhají růstu vzájemného porozumění a vzájemného sblížení.

Uprostřed současné tendence naší doby, v níž nemálo lidí chce takřkajíc „osvobodit“ veřejný život od Boha, kráčí křesťanské církve v Německu – a mezi nimi také pravoslavní křesťané a východní pravoslavní – na základě víry v jediného Boha, Otce všech lidí, společně cestou pokojného svědectví, porozumění a společenství mezi národy. Neopomíjí při tom postavit do centra svého hlásání zázrak vtělení Boha. S vědomím, že v tomto zázraku je založena důstojnost člověka, se nasazují společně za ochranu lidského života od početí až do přirozené smrti. Víra v Boha, Stvořitele života, a setrvávání v naprosté věrnosti důstojnosti každého člověka posiluje křesťany k rozhodnému odmítání každého manipulativního a selektivního zásahu do lidského života. Stejně tak s vědomím hodnoty manželství a rodiny nám, coby křesťanům, leží velmi na srdci, jako důležitá věc, ochrana integrity a jedinečnosti manželství mezi mužem a ženou před každou mylnou interpretací. Společné nasazení křesťanů, a mezi nimi mnoha pravoslavných a východních pravoslavných věřících, přináší v této věci vzácný příspěvek k budování společnosti, která může mít budoucnost a v níž se lidské osobě přikládá patřičná úcta.

Obrátme nakonec pohled k Marii, k Hodegetrii, „průvodkyni na cestě“, která je také na Západě uctívána s titulem „Naše Paní cest“. Nejsvětější Trojice dala lidstvu Marii, Panenskou Matku, aby nás svou přímlovou vedla napříč časy a ukazovala nám cestu k naplnění. Právě té se chceme svěřit a předložit jí svou prosbu, abychom se v Kristu stávali společenstvím stále hlouběji sjednoceným ke chvále a slávě Jeho jména. Bůh vám všem žehnej.

Přeložila Johana Bronková, Vatikánský rozhlas